

למטה בכדי שיתעורר כנגדו המעשה למעלה דהיינו לעורר את הימין למעלה שהוא מידת  
החסד ולהגבירו על הגבורה שבשמאל (רמ"ק).

ביום הכיפורים תוקעים בשופר ולא בקרן ממקום הבינה ולא החכמה

**כְּתִיב** (ויקרא כ"ה) ומביא רשב"י עוד ראייה שהרי כתוב בפסוק **וְהֶעֱבַרְתָּ**  
**שׁוֹפֵר תְּרוּעָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגו', שׁוֹפֵר תְּרוּעָה**  
**אֲמַאי** וקשה, למה כתוב שופר תרועה ולא שופר סתם. **אֶלָּא שׁוֹפֵר,**  
**דְּמִתְבָּר שְׁלִשְׁלָאִין, דְּמִתְבָּר שׁוֹלְטָנוּתָא מְכַל עֲבָדִין** אלא  
מש"כ שופר תרועה פירושו שופר שמשבר שלשלאות כמש"כ תרעם בשבט ברזל שפירושו  
שתשברם והכוונה שיבר את שליטת האדונים מכל העבדים. **וּבַעֲיָא לְאַחֲזָאָה**  
**שׁוֹפֵר דְּאִיהוּ פְּשִׁיט, וְלֹא כַּפִּיף, לְאַחֲזָאָה חִירוּ לְכֹלָא,**  
**דְּהָא יוֹמָא גָּרִים** ולכן צריך להראות דבר זה ביוה"כ שתוקעים בשופר שהוא  
פשוט ולא כפוף בכדי להראות חירות לכל העבדים כי היוה"כ של שנת היובל הוא הגורם  
חירות לכל העבדים שהוא בחינת הבינה הנקראת עולם החירות. **וּבְכֹלָא בְּעִי**  
**לְאַחֲזָאָה עוּבְדָא, וְעַל דָּא שׁוֹפֵר, וְלֹא קָרַן, בְּגִין**  
**לְאַחֲזָאָה מָאן הוּא אַתָּר דְּאַקְרִי שׁוֹפֵר** וכן בכל דבר צריך להראותו  
במעשה בכדי שיתעורר כנגדו המעשה שלמעלה ולכן תוקעים בשופר ולא בקרן בכדי  
להראות מי הוא מקום השופר שהוא מקום הבינה שמשם נשפעת החירות ולא בקרן שהוא

מקום החכמה (רמ"ק).

אשריהם ישראל שיודעים להדבק במלך הקדוש

**וְכַאֲיִן אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְאֲתִי** אשריהם  
 אלו ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, **דְּאֵינּוֹן יַדְעִין לְאֲתֵדְבֻקָא**  
**בְּמִלְכָא קְדִישָׁא, וְלֵאֲתֵעְרָא חֵילָא דְלַעֲיֻלָּא, וְלֵאֲמַשְׁכָּא**  
**קְדָשָׁה דְּמֵאֲרִיהוֹן עַלְיֵיהוּ** שהם יודעים להידבק במלך הקדוש ולעורר את  
 הכח שלמעלה ואח"כ הם ממשיכים עליהם את הכח העליון של קדושת קונם, **בְּגִין כְּדִ**  
**כְּתִיב** ומשום כך כתוב בפסוק (דברים לג) **אֲשֶׁרִיד יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹדִ**  
**וְגו'.** וכן כתוב עוד (דברים ד) **וְאַתֶּם הִדְבַקְתֶּם בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם**  
**חַיִּים בְּלַכֶּם הַיּוֹם.**

## הקדמת רעיא מהימנא

מקשה שכתוב ושמרתם מצוותי מדוע מוסיף ועשיתם אותם

**וּשְׁמַרְתֶּם מִצְוֹתַי וְעִשִּׂיתֶם אוֹתָם** [עו] **וְגו'** ואמר הרעיא מהימנא  
 שהיא נשמת משה רבנו. (ויקרא כב) **בְּקוֹדֵינִי דְּמֵאֲרִי עֶלְמָא,**  
**הָא תְּנִינָן. דְּכְתִיב וּשְׁמַרְתֶּם מִצְוֹתַי וְעִשִּׂיתֶם אוֹתָם** שהרי  
 את מצוותיו של ריבון העולמים כבר למדנו שהוזהרנו על שמירתם בפסוק שכתוב ושמרתם



[עו] ובפשט הכתוב איתא בפסיקתא זוטרתא שמירה ועשיה למצותי. אני ה'. נאמן לשלם  
 ושמרתם מצותי. אלו גזירותי שאין אתה שכר טוב.  
 רשאי להרהר עליה. ועשיתם אותם. ליתן

הלימוד היומי

לע"נ ר' דוד הכהן זצוק"ל

מצותי ועשיתם אותם. **אֵי נְטוּרֵי קָא בְּעִינְוֹן, עֲבִידָא לְמָה** וקשה אם  
 אנו צריכים לשמור את מצוותיו למה כתוב עוד ועשיתם אותם והרי הוא בכלל הציווי של  
 ושמרתם מצותי. **תו, כָּל פְּקוּדֵי אוֹרְיִיתָא אֵינּוֹן בְּתֵרִין גּוּוּנִין**  
**דְּאֵינּוֹן חָד, זְכוֹר וְשָׁמור, זְכוֹר לְדְכוּרָא, וְשָׁמור**  
**לְנוֹקְבָא. וּפְלָהוּ כְּלָלָא חֲדָא** ועוד קשה שהרי כל מצוות התורה הם בשני  
 אופנים שהם מצוות עשה כנגד ז"א ומצוות לא תעשה כנגד נוק' והם בסוד אחד כי זו"ן  
 כלולים כאחד והם בסוד זכור ושמור דהיינו שזכור הן מצוות עשה כנגד ז"א הזכר ושמור  
 הם מצוות לא תעשה כנגד המלכות שהיא נקבה וכולם הם כלל אחד, **אֵי שָׁמור**  
**לְנוֹקְבָא אִמָּאי כְּתִיב וְשָׁמְרֶתֶם** (אֶת כָּל) **מִצְוֹתַי** ולכאורה קשה  
 שאם שמור הוא אזהרה למצוות לא תעשה שכנגד המלכות הנקבה אז למה כתוב רק  
 ושמרתם את מצותי שהם מצוות לא תעשה ולא כתוב גם וזכרתם אותם שהם מצוות עשה.

ושמרתם מצוות לא תעשה כנגד המלכות ועשיתם מצוות עשה כנגד ז"א

**אֵלָא כְּלָא בְּהֵאי קָרָא, וְשָׁמְרֶתֶם: דָּא שָׁמור. וְעֵשִׂיתֶם:**  
**דָּא זְכוֹר, דְּכָלָא רְזָא חֲדָא. זְכוּרָה דָּא אִיהִי עֵשִׂיה**

אלא הכל נכלל בפסוק זה כי מש"כ ושמרתם זה בחינת מצוות לא תעשה שכנגד המלכות  
 ומש"כ ועשיתם זה בחינת מצוות עשה שכנגד ז"א וזכירה ועשייה הכל הוא סוד אחד וזכירה  
 זו היא העשייה, **דְּהָא מָאן דְּאֲדַבֵּר מְלָה לְתַתָּא, אֲתַקִּין** (עבדידו  
 מתמן להווא רזא דלעילא, וכל מאן דעביד מלה לתתא) **וְאֲתַעְבִּיד הֵהוּא רְזָא**

**דְּלַעֲיִלָּא** כי מי שמזכיר דבר למטה כגון בתורה ובתפילה הוא מתקן ועושה את הסוד שכנגדו למעלה ולכן כתוב גם 'ושמרתם' שהן מצוות לא תעשה וגם 'ועשיתם' שהן מצוות עשה ולא צריך לכתוב גם וזכרתם שהן מצוות עשה כי הם נכללים במש"כ ועשיתם כי הכל הוא בסוד אחד וזכירה היא העשיה (יהל אור). **פְּקוּדֵי אוֹרְיִיתָא אֱלִין אינון שִׁית מֵאָה וּתְלִיסָר פְּקוּדִין, דְּאִינוּן כְּלָלָא דְדִכְר וְנוֹקְבָא, וְכָלָא רְזָא חֲדָא** ומצוות התורה הן כמנין תרי"ג מצוות שהם כללות זכר ונקבה שהם זו"ן כי ז"א כנגד מצוות עשה ונוק' כנגד מצוות לא תעשה והכל הוא בסוד אחד כי זו"ן נכללים ומתייחדים כאחד. ♦ (דף צ"ג ע"א)

## רעיא מהימנא

מצוה לקדש את הקב"ה בכל יום

**וְלֹא תַחֲלִלוּ אֶת שֵׁם קְדֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**  
 [עזא] וְגו' ואומר הרעיא מהימנא. (ויקרא כב) **פְּקוּדָא דָּא, לְקַדְּשָׁא לִיהּ בְּכָל יוֹמָא, לְסַלְקָא קְדֻשְׁתִּיהּ מִתַּתָּא לְעִילָא, כְּמָה דְּאִיהוּ קְדִישָׁא לְעִילָא** שמצוה זו היא לקדש את שמו יתברך בכל יום ע"י



### אור הרשב"י

[עזא] ואיתא בילקוט שמעוני על מש"כ ונקדשתי בתוך בני ישראל, מעשה ברבי אליעזר שנכנס לבית הכנסת ולא מצא שם עשרה ושיחרר עבדו והשלימו לעשרה. והיכי עביר הכי והא אמר רבי יהודה המשחרר עבדו עובר בעשה שנאמר לעולם בהם תעבודו, לדבר מצוה שאני. והא מצוה הבאה בעבירה היא, מצוה דרבים שאני דכתיב ונקדשתי בתוך בני ישראל.

הלימוד היומי

לע"נ ר' דוד הכהן זצוק"ל